Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 24. | Нинѣ: гр. к. Трифона м. рим. к. Катерины | Завтра: гр. к. Н. О.бл. сынѣ рим. к. Староєап. | Субота 1 (13) лютого 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 13 м.; захôдъ 5 г. 17 м. Баром. 757; термом. — 0·0° — 3·4°. | Рôкъ II.

Внутрѣшнѣ вôдносины въ Россіи.

Кôлька цѣкавыхъ, ба въ певнôй мѣрѣ и сензаційныхъ вѣстей маємо нинѣ до занотованя зъ Россіѣ. Перша зъ нихъ то уступленє вел. кн. Серґія Александровича зъ московского ґен.-ґубернаторства.

Пôсля певныхъ вѣстей зъ Москвы ставъ ся вел. кн. Серґій яко ґенер.-ґубернаторъ въ Москвѣ зовсѣмъ неможливый. Тамъ уважають за рѣчь певну, що вел. князь до кôлькохъ недѣль выѣде „для полѣпшеня здоровля“ за границю и вже бôльше не верне на свою посаду. Єсть то фактомъ, що вже само именованє вел. князя ґен.-ґубернаторомъ Москвы выкликало тамъ було якъ середъ мѣщанъ такъ и середъ духовеньства значне невдоволенє, бо зъ горы вже всѣ предвиджували, що управа ґен. ґубернаторства не буде спочивати въ рукахъ вел. князя, котрый до того зовсѣмъ не пôдготовленый, лишь въ рукахъ якогось его заушника. То невдоволенє однакожь укрывано передъ царемъ и оно теперь стало ще бôльше. Заразъ, скоро лишь наставъ новый ґен.-ґубернаторъ, показались межи нимъ а знатнѣйшими особами въ Москвѣ суперечки. Насампередъ прийшло до суперечки зъ тамошнымъ митрополитомъ, бо вел. кн. Серґій, не пытаючи его, ставъ переносити священикôвъ. Митрополитъ постаравъ ся о авдієнцію у вел. князя и запротестувавъ противъ того. Князь жалувавъ ся зновъ передъ царемъ, а той, якъ стôй, перенѣсъ митрополита до Кієва. Фактъ сей выкликавъ въ Москвѣ величезне негодованє. Коли митрополитъ пращавъ ся зъ Москвичами, то анѣ слôвцемъ не згадавъ про царя и его родину, що дуже всѣмъ впало въ очи.

Заразъ по тôй приключцѣ знайшовъ собѣ вел. князь другу зъ бурмістромъ Москвы, Алексѣевомъ, а то ось зъ якои нагоды: Одного дня ѣхавъ князь своєю каритою черезъ передмѣстє, зване Китайгородъ, де єсть великій рухъ торговельный и де звычайно ѣздить богато возôвъ зъ всѣлякимъ наборомъ. На дорозѣ заступивъ ему проѣздъ цѣлый рядъ возôвъ и вел. князь мусѣвъ на хвильку задержати ся, а то его такъ розлютило, що вôнъ прикликавъ заразъ до себе директора поліціѣ и велѣвъ ему заказати ѣздити возамъ зъ наборомъ Китайгородомъ. Бурмістръ Алексѣєвъ пôшовъ тогди до князя и старавъ ся его переконати, що то рѣчь неможлива зъ огляду на великій рухъ торговельный въ сѣмъ мѣсци. Князь уперъ ся однакожь при своѣмъ, а бурмістръ, працаючись зъ нимъ, заявивъ, що буде мусѣвъ внести жалобу до міністра дѣлъ внутрѣшныхъ, Дурнова. Такъ и зробивъ; але Дурново не важивъ ся сказати о тôмъ цареви, ажь царь по довшôмъ часѣ довѣдавъ ся о тôмъ зъ боку, давъ ґен.-ґубернаторови нагану и велѣвъ заразъ знести заказъ. Зъ тои поры було вже богато конфліктôвъ межи вел. княземъ а Москвичами и вôнъ ставъ въ мѣстѣ дуже непопулярный. Царь знає о тôмъ и длятого говорять теперь загально вже й въ Петербурзѣ, що вел. князь уступить зъ посады ґен.-ґубернатора.

Другій фактъ може послужити за доказъ интриґъ, якѣ дѣють ся въ россійскôмъ міністерствѣ. Єсть то справа дімісіѣ міністра комунікацій Гіббенета, котрои головною причиною стала ся интриґа міністра фінансôвъ Вышнеградского.

„Моск. Вѣд.“ обговорюючи дімісію Гіббенета, кажуть, що неладъ въ адміністраціи зелѣзниць, якій выкрывъ ся при нагодѣ нужды въ краю, давъ нагоду Вышнеградскому завести интриґу противъ нелюбого ему товариша. Гіббенетъ бувъ противникомъ новои тарифы мытовои и яко вольноторговець ставивъ опозицію въ радѣ державнôй и въ комітетѣ міністрôвъ противъ строгого стремленя охороннного новои тарифы мытовои. Цѣлй два роки вела ся борба мѣжь обома міністрами, ажь наконець Вышнеградскому удало ся позыскати собѣ царя. По заведеню тарифы мытовои настала нова борба межи обома міністрами а то задля розширеня сѣти зелѣзниць державныхъ. Гіббенетъ хотѣвъ, щобы держава будувала новй зелѣзницѣ у власнôмъ зарядѣ, а Вышнеградскій зновъ хотѣвъ вôддати будову приватнымъ предприємствамъ. Такъ вели оба міністры борбу зъ собою, ажь наконець нужда голодова выкрыла неладъ въ адміністраціи зелѣзниць. Вышеградскій скориставъ изъ сеи нагоды та звернувъ увагу царя на непорадность міністра комунікацій и Гіббенетъ доставъ дімісію.

Слѣдуючй два факты суть вже просто сензаційнй. Въ петербургскихъ кругахъ войсковыхъ выкликала именно велику сензацію слѣдуюча вѣсть яка наспѣла зъ Варшавы Оденъ полковникъ вôдъ артілєріи застрѣливъ тамъ передъ фронтомъ пôдчасъ вправъ двохъ пôдофіцирôвъ. Рѣчь була така: Полковникъ той, котрого вояки дуже нелюбили, явивъ ся пôдчасъ вправъ и, звычаємъ принятымъ въ россійскôмъ войску, поздоровивъ вояков̂ъ. Вояки, замѣсть ему вôдповѣсти, якъ то буває звычайно, змовили ся вже передъ тымъ и мовчали. Полковникъ дуже здивованый тымъ мовчанємъ прискочивъ до найстаршого фельд-

Горнець зъ грôшми.

Написавъ Г. Стенгеръ.

Одного дня въ маю, пшовъ старый Раменъ досвѣта въ поле, пôдгортати бараболѣ. Сонце всходило поволи на яснôмъ небѣ, ставало що разъ бôльше и яснѣйше, и розбивало звôльна темноту ночи. Зъ хатъ повыходили селяне, похиленй, зъ сапами на плечахъ, въ блюзахъ и деревляныхъ ходакахъ, точнѣсенько такъ, якъ старый Раменъ. Довкола него все оживало; чути було, якъ перекликували ся парубки, якъ ревѣла обуджена худоба, а середъ того гамору найголоснѣйше було чути гавканє собакъ.

Прекрасною долиною, що ажь свѣтила ся вôдъ сонця, ступавъ старый Раменъ пригнобленый и мовчаливый. Не зважавъ навѣть на здоровканє сусѣдôвъ. „Що старому такого стало ся?“ — говорили сусѣды оденъ до другого. „Вôдъ коли вôддавъ свою доньку, ставъ ажь якъ не той самъ“. И справдѣ щось его гризло; старый, кремезный дѣдъ, що проживъ уже шѣсдесятку та доволѣ намучивъ ся та напрацювавъ ся, мусѣвъ ще теперь, коли вже одною ногою стоявъ въ могилѣ, въ потѣ чола працювати на кусничокъ хлѣба.

Въ спорый часъ по смерти жѣнки вôддавъ вôнъ свою одну-однѣсеньку доньку за молодого, працьовитого та маючого ґазду. Хибажь таки за маючого?... А вжежь, тажь у него було въ стайни чотири хорошихъ коровъ. була хата, городъ и краснй нивы; въ стодолахъ збôжа подостаткомъ. Все то богацтво належало колись до старого Рамена. Але вôнъ вôддавъ усе своѣй дитинѣ и не хотѣвъ за то нѣчого, якъ лишь куточка въ хатѣ, ложку стравы тай мѣсця, де бы спочити, отъ хочь бы въ комôрчинѣ коло стайнѣ.

Отъ се то було й лихо, що доѣдало старому. На що було позбавляти ся власти й волѣ та красного свого достатку? Безсоромнй дѣти не були ему за то вдячнй.

Та що то вже помагало ему теперь каяти ся? Теперь вже годѣ було що змѣнити; нотарь все записавъ и прибивъ печатку.

Шкода й гадки! Мимо волѣ насувала ся ему все его журба на гадку и при найменшôй нагодѣ зъ боку болѣло то его въ двоє. Изъ злости, що не може нѣчого вдѣяти, запоровъ своими все ще жиластими руками сапою въ землю, що ажь грудки порозскакували ся доокола него. Ставъ роздумувати, якимъ бы то свѣтомъ роздобути собѣ давну волю, коли вже годѣ що змѣнити. Тамъ — въ селѣ мали незадовго продавати на ліцитаціи малу хатину зъ городомъ, котрои властитель померъ и полишивъ малолѣтнй сироты. Тая хатина була у него все на гадцѣ; туды перенѣсъ бы вôнъ своє господарство, свои знаряды та й живъ бы тамъ собѣ по своѣй воли, такъ, якъ тогди, коли ще не вôддавъ бувъ доньки и бувъ щасливый.

* * *

А чомужь бы ему не купити тои хатины? Милый Боже, колибъ лишь грошей стало?

А старый Раменъ, бачите, сховавъ бувъ передъ захланными дѣтьми повенъ горнець битыхъ талярôвъ. Пôдъ старою скринею пôдоймивъ дошку въ пôдлозѣ и всадивъ тамъ горнець. Глиняна посудина мѣстила въ собѣ усе то, що вôнъ призбиравъ до купки продавши ниву, ще закимъ вôддавъ доньку, а вôдтакъ и то, що заробивъ на збôжу зъ одного жнива та изъ всѣлякои орудки господарскои. Але старый селюхъ не знавъ, сила у него грошей, що ихъ призбиравъ поволи, бо не умѣвъ нѣ писати, нѣ рахувати: навѣть до сто не умѣвъ нарахувати. Скôлькожь було у него грошей? Давнѣйше, бувало, несе свои заощадженй грошенята до нотаря а сей скаже ему, кôлько у него грошей; але теперь вôнъ вже нѣкому не вѣривъ. Пôдбитый тяжкою працею и скривдженый власными дѣтьми, скрывавъ своє невеличке майно якъ єдину свою охорону и боявъ ся кому небудь показати.

Бувало въ пôзну тиху нôчь выйме зъ невысказаною радостію свôй горнець зô сховку и важить его на старôмъ зелѣзнôмъ гаку, привязавши до него мотузокъ. Спокôйный и щасливый кладе ся опôсля спати, коли бачить, що анѣ дрôбного шелюга не хибує въ его скарбѣ. „Бôльше якъ двацять фунтôвъ! Красный грôшь — каже самъ до себе — видко вже хочь бы по самôй его вазѣ!“

фебля та поздоровивъ єго. Але и той мовчавъ и не вôдповѣвъ нѣчого. Тогды добувъ полковникъ револьверъ и убивъ фельдфебля на мѣсци. Вôдтакъ прискочивъ до другого фельдфебля та и того поздоровивъ, а коли и той мовчавъ, застрѣливъ и того. Ажь тогды вôдповѣли всѣ вояки на єго поздоровленє. Що зъ сеѣ справы выйде, годѣ знати; все зависить вôдъ того, якъ царь буде глядѣти на сю справу.

Другій фактъ єсть доказомъ, до якого степеня дôйшла вже въ Россіи голодова нужда и сполученѣ зъ нею пошести. Петербургскѣ ґазеты подають зъ Казаня таку вѣсть:

На засѣданю рады мѣста зъ дня 4 с. м., предложено внесенє окружного комітету „для публичного здоровля", въ котрôмъ бурмістръ мѣста, Дяченко, домагавъ ся вызначеня якоись сумы грошей на то, щобы доокола мѣста завести кордонъ и не пускати селянъ, бо єсть велика обава, що они занесуть епідемічный тифусъ до мѣста. Раднѣ и лѣкарѣ противились тому, доказуючи, що то нѣчого не поможе. Всежь таки рада мѣста ухвалила бодай на оденъ мѣсяць завести на пробу такій кордонъ и вызначила на то потрѣбну хочь маленьку суму.

Справы краєвѣ.

(Будова новои зелѣзницѣ зô Стрыя на Ходорôвъ-Рогатинъ-Бережаны до Тернополя.) На пôдставѣ розпорядженя міністерства торговлѣ розпочато розслѣды трасы для проекту будовы зелѣзницѣ зô Стрыя на Ходорôвъ-Рогатинъ-Бережаны до Тернополя, при чôмъ запроектовано дворець Рогатинъ о 4 кільометры вôдъ полудневои стороны того мѣстя. Въ наслѣдокъ того рада громадска въ Рогатинѣ выслава депутацію до ґенеральнои дирекціѣ зелѣзниць державныхъ, а также до міністерства торгвлѣ и войны зъ прошенємъ о змѣну тои трасы въ той способъ, щобы она була поведена захôдною стороною Псарского ставу идъ Пôдкаменеви и Рогатинови и абы дворець выпавъ по сторонѣ пôвнôчнôй Рогатина близше мѣста. Депутація одержала приреченє, що желаня мѣста що до помѣщеня дворця будуть увзгляднені, та що и пропонованый депутаціею напрямъ трасы зелѣзничои буде, о скôлько можна, увзгляднѣный.

Рогатиньскій Выдѣлъ повѣтовый зъ огляду на то, що траса, пропонована громадою мѣста Рогатина, вôдповѣдає найлѣпше не лишь интересамъ мѣста Рогатина, але також интересамъ цѣлого повѣта, вôднѣсъ ся зъ прошенємъ до краєвого Выдѣлу о пôдперте тои справы у правительства. Краєвый Выдѣлъ, увзглядняючи желаня повѣту рогатиньского, вôднѣсъ ся зъ представленємъ до Намѣстництва, пôдносячи, що траса, пропонована повѣтовымъ Выдѣломъ, служила бы интересамъ многихъ мѣсцевостей пôвнôчнои стороны повѣту, засобнои въ лѣсы, ломы камѣня, вапнярки, млыны и горальнѣ и т. д.

Тота околиця повѣту, вôддалена найбôльше вôдъ зелѣзницѣ Львôвско-Черновецкои, перетинаючои полудневу часть повѣту, та позбавлена доѣздôвъ до тои зелѣзницѣ, не мала бы, по гадцѣ краєвого Выдѣлу, достаточного пожитку зъ трасы правительствомъ проектованои, котрои напрямъ, зближеный до истнуючои зелѣзницѣ, наколи полуднева часть повѣту, користаючи зъ истнуючои вже зелѣзницѣ, не утерпѣла бы нѣчого на пересуненю на пôвнôчь проектованои правительствомъ трасы.

Вкôнци щодо мѣсцевостей, лежачихъ при трасѣ правительственнôй межи Ходоровомъ а Рогатиномъ, заявивъ краєвый Выдѣлъ, що они найдуть въ будучôй ся пôдъ опѣкою краєвого Выдѣлу (а въ сусѣдствѣ зô згаданою трасою) дорозѣ зъ Ходорова до Рогатина, доѣзды до зелѣзницѣ якъ въ сторону Ходорова такъ и Рогатина, що супротивъ знаныхъ загально лихихъ комунікацій въ тамошнôй сторонѣ може уважати ся за достаточне заосмотрене тыхъ мѣсцевостей въ средства, служачѣ до транспорту.

Зъ повысшихъ взглядôвъ краєвый Выдѣлъ пôдпирає въ засадѣ напрямъ, пропонованый повѣтовымъ Выдѣломъ рогатиньскимъ. Коли бы однакъ топоґрафічнѣ условья того напряму не вôдповѣдали вымогамъ технічнои натуры, вызначенымъ правительствомъ зъ горы для тои зелѣзницѣ, то, — по гадцѣ Выдѣлу краєвого, — въ правительственнôй трасѣ треба бы перепровадити таку змѣну, абы вôддалене межи рогатиньскою стацією зелѣзницѣ а серединою мѣста, було о скôлько лишь можна скорочене до половины проектованого правительствомъ вôддаленя.

Переглядъ політичный.

О речинци скликаня соймôвъ краєвыхъ мема ще нѣякои певности. Оногди подавъ бувъ Czas звѣстку зъ Вѣдня, що галицкій соймъ буде скликаный на день 3 марта. До Now. Reform-ы доносять зновъ пôдъ датою 11 лютого, що доси все ще не вызначено остаточного речинця закрытя Рады державнои и скликаня соймôвъ краєвыхъ. Завтра мають зôбрати ся предсѣдателѣ головныхъ клюбôвъ парляментарныхъ, щобы въ порозумѣню зъ правительствомъ ухвалити, якѣ справы мають бути полагодженѣ ще сеи сесіѣ.

Budapest. Corr. доносить, що Є. Вел. Цѣсарь выѣде доперва 15 або 16 на довшій побутъ до Будапешту.

Президентъ кабінету угорского, ґр. Сапарій, бувъ вчера передъ полуднемъ на авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря а вôдтакъ конферувавъ зъ Міністрами: ґр. Кальнокимъ и Седеніємъ. Цѣлею подорожи міністра було уложенє престольнои бесѣды, якою має бути вôдкрытый угорскій парляментъ. Часть престольнои бесѣды о заграничнôмъ положеню буде уложена ажь въ послѣднôй хвили въ порозумѣню зъ міністромъ справъ заграничныхъ.

Угорскій міністеръ торговлѣ, Барошь, одержавъ, подôбно якъ мін. Бакегемъ, велику ленту ордера Леопольда. Єсть то найлѣпшій доказъ, що всѣ вѣсти о єго уступленю суть безосновнѣ.

Буджетова комісія нѣмецкого парляменту, якъ доносять зъ Берлина, ухвалила 61 міліоновъ марокъ на улѣпшеня войсковѣ въ вôддѣлѣ артілеріѣ. Головною цѣлею реформы єсть зрôвнати нѣмецку артілерію зъ артілеріею француcкою, котру въ послѣдныхъ часахъ значно улѣпшено и побôльшено.

Зъ Бѣлграду доносять, що кôльканацять членôвъ радикальнои партіѣ внесло до правительства интерпеляцію зъ рядомъ обжалованя на митрополита Михайла. Интерпеляція закидає митрополитови дѣланє на шкоду самостôйности сербскои церкви, зъ видимою тенденцією вôддавати прислугу интересамъ чужои монархіѣ (Россіѣ).

Зъ Испаніѣ надходять дуже непокоячѣ вѣсти. Въ многихъ сторонахъ сего краю проявивъ ся великій рухъ революційный — правительство каже, що анархістичный. Въ Барцелонѣ прийшло навѣть до кровавои бôйки межи войскомъ и анархістами, въ котрôй ранено 3 офіцирôвъ, 17 воякôвъ и множество людей. Всюды по бôльшихъ мѣстахъ слѣдно великій рухъ революційный и настало велике занепокоєнє.

Якежь то щастє, що вôнъ бувъ такій осторожный та заховавъ собѣ трохи гроша. Отъ може надôйде вскорѣ догôдна пора позбутись тои тяжкои неволѣ. Коли бувало иде попри малу хатину, то поглядає на ню такимъ любымъ окомъ, неначебъ въ нѣй залюбивъ ся, та подивляє зъ далека корчики, цвѣты, дерева та улиѣ.

Коли Раменъ одного дня вертавъ зъ поля, побачивъ богато мужчинъ та жѣнокъ, що стояли передъ малою хатою. На мурѣ и на деревинѣ видко було поналѣплюванѣ всѣлякои барвы карточки. А то якъ разъ було причиною, що зôбралось тутки такъ богато люда; декотрѣ щасливцѣ, що вмѣли читати— а було ихъ не богато — розповѣдали голосно, що хата має бути спродана на ліцитаціи по уплывѣ правно приписаного речинця и то за цѣну двохъ тысячѣвъ франкôвъ.

Зять нагадавъ пôдчасъ вечерѣ дещо объ тôмъ, а то звернуло увагу старого Рамена. Молодый селянинъ мавъ брата, котрый вже давно мавъ гадку поселити ся въ селѣ, а цѣна два тысячѣ франкôвъ не здавалась для него за высока. Старый слухавъ и трясъ ся, але не писнувъ анѣ словечка; вôнъ порозумѣвъ тôлько те, що має соперника, котрый хоче єму выдерти хату. Знеохоченый пытавъ старый Раменъ себе самого, чи буде у него грошей на стôлько, щобы побѣдити такого соперника.

Дуже єго те мучило, що не знавъ, кôлько грошей въ єго камѣннôмъ горшку. Та комужь було тутъ звѣрити ся, кого поспытати о пораду. Чи нотаря? Та той сказавъ бы дѣтемъ. Нѣ, нѣ, вôнъ єму вже не вѣрить.

Раменъ знавъ ледви вагу своихъ грошей; важили они бôльше якъ двацять фунтôвъ. А хибажь вôнъ мôгъ знати, кôлько то пятифранкôвокъ иде на оденъ фунтъ? А навѣть хочь бы и знавъ, якъ же бы то довго треба ломити собѣ голову, щобы то почислити. Тото вже було по надъ силы старого. Дни минали — а вôнъ все ще нѣчо не вдѣявъ, речинець ліцитаціѣ зближавъ ся, а вôнъ не знавъ, де єму шукати помочи.

Одного дня побачивъ, якъ дѣти выходили зô школы, и ось майнула єму черезъ голову добра гадка. Єго донька мала у себе дома близького свояка, малого хлопчика, котрый пасъ на горахъ вôвцѣ. Малый Антошко умѣвъ читати, писати и рахувати, всякій дивувавъ ся єго розумови. Антошко и вôнъ були жертвою тои самои злобы и захланности, длятого й навидѣли оденъ другого та, якъ то кажуть, були одна рука. Старый рѣшивъ ся поспытати хлопця.

* * *

Дитина здивувалась немало, побачивши, що старый иде, а вôнъ рѣдко коли покидавъ свою роботу. Старый сѣвъ собѣ коло него въ травѣ, показує єму пятифранкôвку, та каже, що знайшовъ еѣ въ винници.

— Отто було бы красно, коли бы такъ пôдъ кождымъ виноградомъ лежавъ ось такій золотенькій грôшь! Чи мôгъ бы ты менѣ все то зрахувати, кôлько бы то ихъ разомъ було?

Отъ, и вже навязавъ розмову.

— Нѣ, дядьку Рамене, того не скажу, то не моя голова до того.

— То може скажешь менѣ, кôлько ось то важить? — сказавъ старый и уважив золотôвку въ своѣй руцѣ.

— То вже вамъ скажу; тажь я того учивъ ся въ школѣ. То важить 25 ґрамôвъ.

— А щожь то ґрамъ, Тоньку?

— Бачите — сказавъ малый вôвчаръ и пôднѣсъ камѣнець, — такій єсть менше - бôльше ґрамъ.

Кôлькожь такихъ ґрамôмъ иде на фунтъ?.

— Фунтъ має 500 ґрамôвъ.

— Двацять талярôвъ по пять франкôвъ иде на оденъ фунтъ... а сто франкôвъ важать фунтъ?...

— Таки такъ, сто франкôвъ важать оденъ фунтъ. А на щожь вамъ тее знати?

— То такъ тôлько... щось менѣ прийшло на гадку. Отже, слухай мôй хлопче, двацять фунтôвъ то значить....?

— То — двацять разôвъ по сто франкôвъ, разомъ два тысячѣ франкôвъ.

Два тысячѣ франкôвъ! Вôнъ мавъ вже ихъ, тыхъ два тысячѣ франкôвъ, котрыхъ такъ горячо бажавъ, бо горнець важивъ бôльше якъ двацять фунтôвъ! Щасливый вернувъ въ село. Вжежь у него було доволѣ майна, щобы позбутись неволѣ.

(Конець буде.)

Новинки.

Львôвъ дня 31 (12 лютого) сѣчня.

— **Громадѣ Любинець**, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 100 зр. запомоги на реставрацію церкви.

— **Пос. Юл. Романчукъ** по другôй операціи карбункула на лѣвôй руцѣ мае ся вже значно лѣпше. Раны гоять ся и небезпечности нема нѣякои. Дръ Альбертъ робить надѣю, що пос. Романчукъ до 20 с. м. зовсѣмъ подужає.

— **Именованя**. Адъюнктъ будôвництва, Яворскій, именованый инжинеромъ въ державнôй службѣ будôвничôй въ Галичинѣ. — Ц. к. Рада шкôльна краєва именувала Володимира Кашицкого зъ Рожнѣтова сталымъ управителемъ 4-клясовои школы въ Скалѣ; молодшу учительку Альбіну Вексъ въ Бѣлômъ Камени сталою учителькою молодшою 3-клясовои школы въ Сендзішовѣ.

— **Ц. к. Рада шкôльна краєва** постановила зорґанізувати школу въ Гаяхъ смоленьскихъ (пов. бродского) вôдъ 1 вересня с. р., заименувати Дмитра Воробця учителемъ въ Воли высôцкôй, затвердити въ званю учительскômъ Николая Плешкевича, учителя при II ґімназіи у Львовѣ, и поручити Ник. Стефановичеви сталу управу 2-клясовои школы въ Дмитрю.

— **Въ процесѣ о насильство при выборахъ въ Снятинѣ**, котрый вôдбувавъ ся въ Коломыи и въ котрômъ переслухано ажь 80 свѣдкôвъ, запавъ оногди вырокъ. Щодо одного обжалованого, то прокураторія вôдступила вôдъ его обжалованя, чотирохъ судъ увôльнивъ; чотирохъ засуджено за злочинъ публичного насильства и то: Косована на 2 мѣсяцѣ, Бариляка на 6 недѣль, Петра Костенюка на мѣсяць а Зинкôвского на 3 недѣлѣ тяжкои вязницѣ. Пятьохъ засуджено за злобне ушкодженє чужои власности на тыждень звычайного арешту.

— **Про смерть покôйного Борисикевича** доносять зъ Вѣдня, що его найдено дня 31 сѣчня на улици безпритомного и вôдставлено до шпиталю, де по кôлькохъ хвиляхъ померъ; обдукція показала, що вôнъ померъ на дыхавицю. При помершômъ найдено 5 зр., срѣбный годинникъ и паспортъ. Борисикевичь приѣхавъ бувъ день передъ своєю смертію рано въ Арко въ Италіи, заѣхавъ до готелю Гольцварта и посвѣдавши выйшовъ на мѣсто та вже бôльше не вернувъ. Де перебувъ нôчь зъ 30 на 31 сѣчня, не знати; можна лише припускати, що буря, яка лютила ся зъ дня 30 на 31 сѣчня, повалила его межи Марінгільфъ а Найбавъ въ рôвъ, де его опôсля найдено безпритомнымъ. Чи покôйникъ лишивъ яке завѣщанє, не знати, бо почтовѝ посылки и рѣчи можуть бути выданѝ лишь судови, що переводить слѣдство. Квитъ депозитовый на грошѣ въ Банку лишивъ покôйникъ у рад. двору Василя Ковальского.

— **Выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ въ Перемышли** устроює въ суботы дня 13 го и 20-го лютого о 8 ôй годинѣ вечеромъ въ своихъ комнатахъ вечерки зъ танцями, на котрѝ членôвъ запрошує. Члены можуть привести зъ собою гостей. Стрôй домашный. Вступъ якъ попередного вечерка. Вôдъ выдѣлу „Рускои Бесѣды“: Шеховичь предсѣдатель, Гудзьо секретарь.

— **Выдѣль товариства Читальнѣ въ Микулинцяхъ** устроює въ користь убогои молодежи шкôльнои дня 14 лютого въ сали рады громадскои въ Микулинцяхъ вокально-деклямацiйный вечерокъ, по чômъ наступлять танцѣ. Початокъ о 7-ôй годинѣ вечеромъ. Цѣна вступу вôдъ особы 1 зр., вôдъ родины 2 зр. I. Ярема предсѣдатель, Ст. Абрагамовичь секретарь.

— **Товариство „Руска Читальня“ въ Золочевѣ** устроює дня 18 н. ст. лютого 1892 у власныхъ комнатахъ вечерницѣ зъ танцями. Вступъ лишь за запрошенємъ. Білєтôвъ по цѣнѣ 1 зр. вôдъ особы (для родины зъ 3 осôбъ 2 зр. а вôдъ каждои дальшои особы по 50 кр.) можна дôстати у комітетовыхъ а въ день вечерницъ при касѣ. Стрôй народный або домовый. Дамы просить ся по можности о строѣ народнѝ. Початокъ о 8 ôй годинѣ вечеромъ. Хто не дôставъ бы черезъ ошибку запрошеня, нехай зголосить ся до комітетовыхъ. За комітетъ: Харакъ господарь, Чернявскій секретарь.

— **Вечеръ зъ танцями** уладжують въ Станіславовѣ товариство: „Руска Бесѣда“ и товариство „Рускихъ женщинъ“ въ четверъ дня 18 лютого о 8 ôй годинѣ вечеромъ. Дохôдъ зъ того вечера призначеный на збôльшенє фонду основаня института для рускихъ дѣвчатъ въ Станіславовѣ. Цѣна вступу для одпои особы 1 зр. 50 кр., карта для родины на 4 особы — 5 зр. Стрôй народный або вечерковый.

— **Вôдчитъ п. проф. Шухевича зъ фотоґрафіѣ** згромадивъ вчера въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ значне число слухачокъ. П. проф. Шухевичь пояснявъ популярно цѣлу ґенезу повставаня образу якогось предмету на склѣ, ажь до цѣлковитого перенесеня того образу на предметы, котрѝ вже представляють намъ точну фотоґрафію, вовсѣмъ выкôнчену и вôддану до ужитку. Свои выводы пôдпиравъ п. Шухевичь доказами на препаратахъ. Заповѣджене фотоґрафованє вôдбуде ся другій разъ.

— **Въ заведеню дѣвочômъ оо. Василіянокъ въ Яворовѣ** выпала клясифікація учениць за I шій пôврôкъ шкôльного року 1891/2 въ сей спосôбъ: Всѣхъ учениць вписалось въ тômъ роцѣ 72, а именно III кл. 7, до IV кл. 9, до V кл. 28, до VI кл. 13, до VII 13 а до VIII кл. 2. При класифікаціи одержала въ III-ôй клясѣ першу клясу зъ вôдзначенємъ Подлуска Олена; першу: Бачиньска Марія, Боднаръ Стефанія, Билевичь Ольга, Дудкевичь Ольга и Козакъ Марія. — Въ IV клясѣ: зъ вôдзначенємъ: Терлецка Єлена; першу клясу: Годованьска Ольга, Дудиньска Стефанія, Зростъ Анастазія, Кмицикевичь Марія, Козакевичь Теодора, Матковска Марія, Мирковска Павлина и Шихъ Марія. — Въ V клясѣ: зъ вôдзначенємъ: Козакевичь Александра, Крайчикъ Марія, Лотоцка Катерина, Ольшаньска Станіслава, Насальска Софія, Подолиньска Наталія, Сембратовичь Теофиля, Шумило Марія, а першу клясу: Алиськевичь Евгенія, Андрѣешинъ Єлена, Боднаръ Евгенія, Волощакъ Ольга, Дуткевичь Софія, Долиньска Каролина, Дратъ Марія, Залитачь Єлена. Козакъ Амврозина, Негребецка Ольга, Подолиньска Володимира, Плешкевичь Софія, Сембратовичь Наталія, Царевичь Антонина и Щирба Юлія. — Въ VI клясѣ: зъ вôдзначенємъ: Волошиньска Михайлина, Величковска Ольга, Ладижиньска Софія, Лодиньска Евгенія и Петричкевичь Ольга; першу клясу: Кузикъ Єлена, Козловска Марія, Лысякъ Ольга, Мацуска Камиля, Мацуска Стефанія, Ольшаньска Ольга, Полошиновичь Мелянія и Стецѣвъ Єлена. — Въ VII класѣ: зъ вôдзначенємъ: Бѣрецка Єлена, Вархолякъ Ольга, Козаневичь Софія, Питликъ Михайлина, Темницка Марія и Топольска Марія, и першу клясу: Алиськевичь Марія, Дембєцъ Чеслава, Дудиньска Марія, Дудиньска Юлія, Питликъ Гаврилина и Стояловска Марія. — Въ VIII клясѣ: зъ вôдзначенємъ: Тучапска Людвика; першу клясу: Скоробогата Иванна. — Деякѝ ученицѣ не клясифікованѝ задля неправильного посѣщаня.

— **Материньска любовь**. Передъ двома роками пôдкинувъ хтось передъ дверми пп. Л. у Варшавѣ немовля, а при нѣмъ бувъ листъ вôдъ матери тои дитинки, въ котрômъ благала пп. Л. о милосердность и опѣку надъ дитиною. Пп. Л. бездѣтнѝ та ще засôбнѝ взяли охотно дѣвчину и хотѣли єѣ опôсля адоптувати, коли наразъ по двохъ лѣтахъ дѣвчинка щезла зъ дому. Паньство Л. розпочали шукати а втômъ дôстають зъ почты безименне письмо, въ котрômъ мати тои дитины повѣдомляє, що судьба позваляє ѣй вернути до дитины и дякує добродѣямъ за дволѣтну опѣку надъ дитиною.

— **Кôньске мясо**. Въ Бѣльску отворивъ тамошный рѣзникъ Иванъ Енґлертъ ятку зъ кôньскимъ мясомъ для бѣднѣйшихъ людей, котрѝ и цѣлый рôкъ не бачили мяса, не могучи докупити ся воловины задля страшенно высокихъ цѣнъ. Енґлертъ отже хоче зарадити тому лиху въ той спосôбъ, що якъ по великихъ мѣстахъ, у Вѣдни и другихъ, такъ и вôнъ отворивъ въ Бѣльску ятку зъ кôньскимъ мясомъ, котре є значно дешевше а тымъ самымъ приступне и для бѣднѣйшихъ робôтничихъ клясъ. Заразъ першого дня, якъ отворивъ ятку, глота купуючихъ була дуже велика.

Вѣсти епархіяльнѝ.

Еп. Станіславôвска.

Дѣйстнымъ совѣтникомъ и референтомъ епископскои консисторіѣ въ Станіславовѣ именованый о. Касіянъ Купчицкій, ц. к. войсковый капелянъ.

Завѣдательства одержали оо.: Ник. Бачиньскій въ Косовѣ (мѣстѣ), Гр. Ковчь въ Лисôвцяхъ, Евг. Ступницкій въ Ильинцяхъ, Ив. Ульваньскій въ Босырахъ, Волод. Левицкій въ Гаврилôвцѣ и К. Литвиновичь въ Комаровѣ.

† Посмертнѝ вѣсти.

Юліянъ Головкевичь, люстраторъ доменъ и лѣсôвъ скарбовыхъ, авторъ многихъ працъ зъ ботаніки и господарки лѣсовои помѣщуваныхъ головно въ фаховыхъ выдавництвахъ, померъ у Львовѣ дня 10 с. м. по короткôй але тяжкôй недузѣ въ 53-ômъ роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Померли: У Львовѣ, Ив. Войтовскій учитель въ заведеню глухонѣмыхъ въ 52 ômъ роцѣ житя; въ Золочевѣ, Теофиль Малиновскій директоръ тамошнои ґімназіѣ въ 55-ômъ роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 12 лютого. Въ Палатѣ послôвъ ухвалено по довшôй дебатѣ, въ котрôй прийшло було до строи суперечки, по найбôльшôй части особистои натуры, мѣжь антісемітами и кôлькома Нѣмцями-лібералами, два першѝ параґрафы зъ закона о пароходнôй плавбѣ по Дунаю безъ змѣны.

Берлинъ 12 лютого. Комісія для закона шкôльного приняла пятый параґрафъ сего закона (плянъ науковый и внутрѣшнє уладженє школы) а вôдкинула внесенє, щобы науку религіѣ удѣлювано лишь въ матернômъ языцѣ або выключно лишь въ языцѣ нѣмецкômъ. — Станъ здоровля цѣсаревои, котра занедужала на инфлюенцу, значно поправивъ ся.

Петербургъ 12 лютого. Рада державна ухвалила знову 60 міл. рублѣвъ для голодуючихъ. Сенаторъ Ґоліцинъ выѣзджає до Тобольска, де голодъ прибравъ величезнѝ розмѣры, и буде тамъ вести контролю надъ роздѣлюванємъ запомогъ для голодуючихъ.

Надôслане.

Подяка.

П. Лаврентій Рабій изъ Старискъ, почта Шкло, въ повѣтѣ яворôвскômъ, обовязавъ ся бувъ минувшого року въ тутешнôй приходскôй церквѣ зробити пôсля штуки рѣзьбарскои иконостасъ, олтарь великій и пять олтарôвъ малыхъ бôчныхъ, въ означенômъ часѣ. Зъ причины, що зъ роботы, взятои на себе, вывязавъ ся якъ найлѣпше, а робота тая належить до штуки, котру лишь артистъ потрафить выконати, якъ и задля того, що тойже п. Рабій черезъ цѣлый часъ морально, побожно, тверезо и супокôйно коло того дѣла трудивъ ся и въ означенômъ часѣ укôнчивъ, а робота осягнула повну похвалу такъ тутешныхъ якъ и замѣсцевыхъ людей свѣтскихъ и Всеч. Духовеньства, — то складає ся п. Рабію на сѣмъ мѣсци сердечну подяку и припоручаєся его Пов. Публицѣ а на першômъ мѣсци Всеч. Духовеньству, щобы его, коли робота подôбна де окаже ся, зъ повнымъ довѣріємъ принимали — а заручаємо, що трудно єсть и рѣдко, абы хто такъ красной его роботѣ вырôвнавъ. — Долина въ повѣтѣ товмацкômъ. — *Коропецкій*, начальникъ громады и комітету.

Поѣзды зелѣзничѝ.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

Зô Львова вôдходять:

5 50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіслава и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова
7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.
4 48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.
8·40 п. посп. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновецъ, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіславова, Черновецъ · Яссъ и Букарешту.
8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о **4·20** п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. посп. и о **8·30** п. мѣш.

До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о 10·15 п. особ., о 4·22 п. посп. и о **11·05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надрукованѝ грубыми числами означаютъ часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год 5 мін. 59 рано

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвiка Пльона.

Тягнене нинѣ о 8 г. веч.!

ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ

Головный выигрышъ

100.000 зл.

25

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:

М. Іонашъ — Авґусть Шелленберґъ — Яковъ Шрогъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Лілієнъ — А. Х. Верфель.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВû ШКОЛЫ

починає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нови, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, також по цукорняхъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

ВСЯКû ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

- 4½% листы гіпотечнû.
- 5% листы гіпотечнû преміованû.
- 5% листы гіпотечнû безъ преміи.
- 4½% листы Тов. кредитового земс.
- 4½% листы Банку краєвого.
- 4½% пожичку краєву галицку.

- 4% пожичку пропінаційну галицку.
- 5% „ „ буковиньску.
- 4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- 4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкориснѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.